

[Økonomiministeren]

dene til, at regeringen ser med skepsis på det gavnlige i opstillingen af sådanne såkaldte planer, er, at det under alle omstændigheder ville være underkastet store og væsentlige usikkerhedsmomenter med hensyn til den fremtidige udvikling i en lang række størrelser, som man ikke har nogen direkte indflydelse på. Denne usikkerhed vil blive større, jo længere tidsperspektiv der anlægges. Man behøver her som eksempel blot at nævne usikkerheden omkring den fremtidige udvikling i de udenrigsøkonomiske vilkår. Usikkerhedsproblemet spiller størst rolle, når man som i det foreliggende forslag til folketingsbeslutning opstiller mål for flere samfundsøkonomiske størrelser på én gang. Dette skyldes bl.a., at der i nogle tilfælde er en vis konflikt mellem opfyldelsen af de forskellige mål.

Det er ganske vist rigtigt, at man kan tage højde for en del af usikkerheden ved at anvende alternative sæt af forudsætninger, men det er dog min opfattelse, at en nogenlunde dækning af spektret af fremtidige muligheder ville indebære udarbejdelsen af så mange forskellige såkaldte planer, at man ville skabe større forvirring end klarhed.

Disse forhold understreger den forskel, der er imellem at udarbejde langsigtede planer for det samfundsøkonomiske forløb og at lave kortsigtede prognoser for den nærmeste tids økonomiske udvikling. Ved udarbejdelsen af kortsigtede prognoser vil man ofte kunne have et ganske godt indtryk af den øjeblikkelige udviklingstendens for de størrelser, som på længere sigt er underkastet så stor usikkerhed.

Jeg vil her gerne henvise til den fremgangsmåde, der er anvendt i kapitel 4 i »Balanceproblemer i den danske økonomi«, altså i den senest udkomne Økonomisk Oversigt. I dette kapitel har man fremfor at opstille en langsigtet prognose endstige en egentlig plan holdt sig til at give en problembeskrivelse for de kommende års økonomiske udvikling. Det fremgår heraf, at indkomspolitikken må forudsættes at spille en væsentlig rolle for løsningerne af de mere langsigtede økonomiske problemer, uden at det er fundet formålstjenligt at sætte ret mange tal på i betragtningerne.

Regeringen kan altså ikke støtte de tanker, som ligger til grund for kristeligt folkepartis plan.

Robert Pedersen (S):

Det er skæbnens uransagelige ironi, at det mest planøkonomiske forslag, som dette ting har set i flere år, kommer fra kristeligt folkeparti. Derfor kunne man måske forvente hos forslagsstillerne, at vi som socialdemokrater var velvilligt indstillet over for de tanker, der ligger bag forslaget.

Når vi i gruppen imidlertid må tage meget stærk afstand og være meget reserverede over for det af hr. Honoré fremsatte forslag, hænger det lidt sammen med, at hvis vi vender blikket tilbage og tænker os, at vi for 10 år siden havde forsøgt at opstille hovedlinjer for fremtidens økonomi, ville vi have baseret hele vores analyse på en højkonjunktur, der senere vendte sig til en lavkonjunktur, uden at vi havde vidst det. I vores forslag havde vi måttet indarbejde råvarepriser, der har svinget ganske fantastisk, ikke mindst på olieprodukter. Vi havde også måttet basere kurserne mellem valutaerne på størrelser, som også har ændret sig meget stærkt. Forslagsstillerne må vide, at for et land, der eksporterer over en tredjedel af det, det producerer, og samtidig importerer for mere end den tredjedel, de eksporterer, må udlandsfaktoren indgå med megen styrke og realisme. Derfor er vi meget betænkelige ved hr. Honorés forslag og vil ikke støtte det, men vi vil med meget stor sympati og megen aktivitet være med til i udvalget at diskutere, hvordan vi kan lægge den bedste linje, således at det hjælper på det, der er akilleshælen i dansk økonomi: udlandsgælden og arbejdsløsheden. Til det formål kan hr. Honoré finde os som en meget samarbejdsvillig partner. Men de forslag, som han selv har udarbejdet, må han finde sig i ikke at få socialdemokratiets støtte til.

Ove Jensen (FP):

Kristeligt folkeparti har i de år, de har været i folketinget, med en enkelt undtagelse stemt for alle de samfundsskadelige forlig, der har ført landet så langt ud i økonomisk uføre. Kristeligt folkeparti er derfor direkte medansvarlig for, at landet nu står på fallitens rand, at arbejdsløsheden vokser, og at virksomheder lukkes.

Kristeligt folkeparti er også medansvarlig for de sidste års lovgivning, der har medført stigende omkostninger, høj rente og restriktioner på næsten alle områder, således at det i